

[Statsministeren]

spiller det en rolle, i hvilket år igennem 1980'erne man har købt. De beregninger, vi har til rådighed, viser, at rådighedsbeløbet i faste priser imidlertid for langt de fleste har været stigende fra købet og frem til 1990.

En typisk LO-familie, der har købt hus i 1979, har typisk frem til 1990 haft en stigning i rådighedsbeløbet på ca. 30 pct. Det vil altså sige, at gennemsnitsfamilien – og de tal dækker langt de fleste – ikke i 1980'erne har oplevet et fald i rådighedsbeløbet siden huskøbet. Men der er nogle, der har. Familiens rådighedsbeløb i det første år efter huskøbet afhæng nemlig i 1980'erne så frygtelig meget af købsåret, og det hænger igen sammen med de svingende renter af obligationslånene og af sælgerpantebrevene.

Hvis vi sammenholder med, hvordan det er gået for lejerne – og det er vel også et moment at tage ind i vores vurdering – forholder det sig således, at et typisk LO-par, som bor i lejlighed, faktisk har fået deres rådighedsbeløb efter skat og husleje begrænset med ca. 15 pct. i denne periode, peger tallene på. Igen: det er et gennemsnitstal, men det fortæller jo også noget.

Derfor tror jeg, at vi alt i alt, når vi taler om boligudgift for ejere og boligudgift for lejere, kan sige, at der har været en nogenlunde rimelig udvikling igennem 1980'erne. Det er altså ikke sådan, at alleulykkerne har ramt parcelhusejerne og ejerboligejere, og at de, der bor til leje, skulle have skummet fløden. Det er snarere typisk tværtimod. Det er mig magtpåliggende at få nævnt under denne debat, så der kan være en vis rimelighed og balance i tingene.

Hvad er det, der er galt for mange boligejere? Det er naturligvis, at vi gennemlever en årække, hvor grupper af befolkningen ulykkeligtvis oplever svigtende familieindkomst. Lavinflationen er en vanskelig tilvænningsproces. Dertil kommer, at mange i en periode eller igennem længere tid mister deres arbejde, andre oplever skilsmisse med den virkning, at der tilbage i boligen nu kun sidder én, som erhverver indkomst, og det hele var baseret på en familie, hvor der måske var to, som tjente penge hjem. Det er den slags forhold, der har medført store ulykker for mange mennesker, det må jeg erkende, men ikke kun for boligejere, også ofte for lejere. Det mener jeg vi må tage med ind i vores vurdering.

Endelig må jeg igen fastslå, at man ikke kommer uden om, at 19. alm. vurdering er lavere end 18., som ligger helt tilbage til 1986. Der har været nogle år, hvor man har haft fordel af de faldende årsvurderinger. Nu oplever vi så som en konsekvens af handelsprisstigningerne det modsatte, nemlig at ejendomspriserne er gået op; og at de er gået moderat op, er vel i og for sig en rigtig god udvikling, for det tyder på større tillid til det at købe fast ejendom, og det har vi savnet i nogle år.

Men jeg takker ordførerne for de bidrag, som i dag under den lange debat er givet til belysning af disse problemer omkring de offentlige vurderinger, og jeg så meget gerne, at den dagsorden, som er foreslået af Socialdemokratiets ordfører på en række partiers vegne, måtte blive vedtaget, for jeg mener, den vil vise os vejen til at få nogle bedre regler om vurdering, om klageadgang og om mulighed for at få vurderingsresultaterne så tidligt, at der kan tages bedre højde for deres virkninger.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg synes, det er en sørgelig og en sølle udgang, der er kommet på denne debat.

Da Fremskridtspartiet rejste forespørgselsdebatten om at få neutraliseret virkningen af den 19. alm. vurdering, var det, fordi vi så de alvorlige konsekvenser, det ville få for mange ejere af fast ejendom, og fordi vi troede på, at der trods alt her i Folketinget, i hvert fald blandt regeringspartierne, var så megen anstændighed til, at man ville stå ved bare en del af de løfter, som man har strøet om sig med på møder rundt omkring i landet, og at man i erkendelse af, at man ikke havde været særlig dygtige under forhandlingerne med kommunerne for at få dem til at holde skatterne i ro, i det mindste ville have sørget for, at befolkningen ikke skulle betale for, at regeringen var nogle elendige forhandlere. Men det er det, befolkningen nu kommer til.

Udgangen på denne debat bliver, at vi får vedtaget en afværgedagsorden, som alle partier kan blive enige om, og det skyldes, at der ikke står noget som helst andet i den, end at man måske i 1995 skal have et nyt vurderings-system. Skulle vi komme dertil, er Fremskridtspartiet helt enig i det, for det er heller ikke for tidligt.